

Verdaguer segrestat

Carme Torrents, exdirectora de la Casa Museu Verdaguer de Folgueroles, va parlar a l'Espai Òmnium sobre "Verdaguer segrestat", amb motiu de l'exposició al Casino. Historiadors i filòlegs s'havien apropiat a Verdaguer, però no s'havia analitzat per què els franquistes van tenir devoció pel poeta. L'historiador Carles Puigferrat va concloure que calia parlar d'un segrest, per això el títol de l'exposició, en observar com s'havia usurpat la figura del poeta per part del franquisme. La primera part va de 1930 a 1945 i observa com es valorava Verdaguer durant la II República fins al centenari del seu naixement. La segona, del 1952 al 1962, constata el franquisme en forma i l'organització resistent. I la tercera repassa del 1963 al 1977.

En l'etapa republicana, Verdaguer esdevé una gran figura literària. Folgueroles no té una situació estratègica, però per a "La Vanguardia", la seva conquesta pels feixistes el 1939 representa la recuperació d'un santuari nacional, que pretén convertir Verdaguer en un gran poeta d'Espanya. El 1945, en els 100 anys del naixement, la propaganda franquista va dissenyar unes festes que van portar a Folgueroles 9.000 feixistes. Enmig d'aquesta intolerable usurpació, hi va haver les grans celebracions catòliques i la possibilitat d'escoltar el "Canigó" en la llengua autòctona. Des de la clandestinitat se'l reivindica i dins es reedita l'obra, en català prefabrià. També hi ha divisió entre els que reivindiquen el Verdaguer català, que impulsen "Canigó" i "L'Atlàntida", i des del 1952 celebren la primera festa dedicada al poeta, i franquistes com Porcioles, que participa en la inauguració d'un monument a Madrid; Acedo Colunga, que es presenta com a mecenes de l'òpera "Canigó" al Liceu, o "L'Atlàntida" de Manuel de Falla, que serà patrocinada pel govern franquista per intentar demostrar que no són un govern feixista. Als anys 60 hi ha una certa revifalla, malgrat la repressió. El 1965 es legalitza l'associació d'Amics de Verdaguer i s'inaugura el Museu de Folgueroles, el 1967. Es fan homenatges, romeries, aplecs... Però, l'església conservadora també l'utilitza, menyspreant-lo com a literat. A l'exposició s'expliquen els personatges que canvien de camisa. Malgrat la instrumentalització, avui perdura la idea que Verdaguer ha entrat profundament en la cultura catalana.